Enderrock | Damià Rodríguez | Actualitzat el 25/05/2020 a les 13:30

Ei, para el ritme

El raper Lildami explica la seva experiència en confinament i com compon aquests dies des de casa

Lildami | Marta Mas

M'assec al menjador. La cadira se'm clava a l'esquena. El sofà és massa còmode per fer feina sense voler fer migdiada i el llit m'absorbeix. He decidit fer-me un estudi a l'habitació i hi he posat fins i tot llumetes de colors. Ara casa meva fa menys de vint metres quadrats i té plantetes a la finestra. És que aquests dies també m'estic tornant jardiner, cuiner professional i rentador de plats a temps complet.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=TB8Jwre1Ahc
Tinc tant de temps i tantes coses a dir que no sé per on començar. M'assec a l'estudi, el nou, el que té la il·luminació de coloraines però també té un llit. Obro un projecte. Produeixo una base amb poc més de cinc pistes i pregunto al Martí (**Sr. Chen** per als no-tan-amics) què li sembla. I escric. Recupero frases antigues -perquè tinc un magatzem de frasots en blocs de notes del mòbil- i no sé si parlar d'amor, de dinosaures, d'aquells que em van dir que no em mereixia cap dels premis que hem guanyat o de com hem arribat fins aquí. Però, sigui com sigui, no del confinament. De tot això ja se n'ocupen el Klaus, el Rai i el Guillem -membres de **Buhos** i **Doctor Prats**- i ho fan millor que ningú altre.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=zcm-Kz_9zkU
Vaig a la cuina. Agafo menjar -perquè també m'estic convertint en un golafre professional- i em gravo un tema *a cappella* improvisat que, sorprenentment, sona bé i em dic a mi mateix *p'alante*. I ho escric, ara sí, estructurat i amb les idees més clares. Més o menys com va néixer *Flors mentre visqui* (Halley Records, 2019), en una reclusió voluntària amb el Martí triant de què volíem

parlar. Ara tinc tant a dir i tant de temps, que cada dia tinc una estoneta per escoltar-me parlar cap endins i fer cançons sobre qualsevol cosa. M'agradaria explicar que el julivert que vaig plantar fa poc més de vint dies ja comença a sortir entre la terra humida, però aquests dies no fa gaire sol i em sortiria una cançó trista. Decideixo parlar de mi. Sento que la vida ens ha donat un toc d'atenció i ens està dient: "Ei, para el ritme. Atura't. Respira. Mira't, escolta't, fes-te cas. Està permès avorrir-se. Aprèn a conviure amb tu mateix".

Ver esta publicación en Instagram

Aprofitant el confinament i que #JoEmQuedoACasa he fet la cinquena entrega de #barresdediumenge Espero que us agradi i si voleu que en vagi traient més compartiu i comenteu! Cuideu-vos molt????

Una publicación compartida de lildami (@lildami) el 15 Mar, 2020 a las 7:03 PDT

I això faig. I en faig cançons. I pregunto al Martí (i a la Mariona i al Lio i al Paucha i als Meleros i a l'Alf i a tot l'equip) què els sembla. I ells sempre em fan costat, parli del que parli, i rebo respostes diverses que oscil·len des de l'"uf, tremendo" fins al "*vaya barras, bro*". I em fa feliç tenir-los fins i tot sense que hi siguin físicament. M'adono de com estar confinat a la nova casa -la que té plantetes a la finestra i calaixos amb calçotets- em fa pensar en tot el que m'espera fora, on recordo que hi havia semàfors i pressa i males cares els dilluns al matí i ho enyoro. Enyoro veure el Martí (i la Mariona i el Lio i el Paucha i els Meleros i l'Alf i tot l'equip). Em miro, m'escolto, em faig cas. I faig una cançó.